

ΕΤΟΣ 67ον

29 Σεπτεμβρίου 2019

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 39 (3461)

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΕΣ ΛΑΜΠΑΔΗΔΡΟΜΙΕΣ

Ὁ πρωτοκορυφαῖος «λαμπαδηδρόμος» τῆς Ἐκκλησίας ἀπόστολος Παῦλος ἄναψε τὴ λαμπάδα του ἀπὸ τὸ ἄκτιστο φῶς τοῦ Χριστοῦ χάνοντας τὸ σωματικό του φῶς· «ὁ μέλλων φωτίζειν τὴν οἰκουμένην σκοτίζεται», ἴλει ἓνα τροπάριο τῆς ἑορτῆς του. Ὁ φωτοδότης Θεός «ἐν προσώπῳ Ἰησοῦ Χριστοῦ» τὸν «αἰχμαλιώτισε» ἔξω ἀπὸ τὴ Δαμασκὸ καὶ «ἐλαμψεν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ πρὸς φωτισμόν τῆς γνώσεως τῆς δόξης του». Ἔχασε ἐπίσης ὁ νεοφώτιστος Παῦλος καὶ τὴ φαρισαϊκὴ αὐτάρκεια ὅτι μπορεῖ μόνο μὲ τίς δικές του «ἀρετές» νὰ κρατᾷ ἄσβεστη τὴ λαμπάδα πού ἄναψε ἀπὸ τὸν Χριστό. Κατάλαβε πλέον ὅτι δὲν εἶναι τίποτε περισσότερο ἀπὸ ἓνα «ὀστράκινο σκεῦος», πού κρατᾷ μὲν μέσα του τὸν πιὸ ἀνεκτίμητο θησαυρὸ, ἀλλὰ δὲν παύει νὰ εἶναι εὐθραυστο· καὶ μόνο «ἡ ὑπερβολὴ τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ» μπορεῖ, ὄχι μόνο νὰ τὸ προστατεύει, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸ κάνει νὰ ἀκτινοβολεῖ τὸ φῶς τὸ ἀληθινό, ἰδιαίτερα μάλιστα μέσα στὶς σκοτεινὲς θύελλες τῶν διωγμῶν καὶ τῶν θλίψεων.

Φυσικὰ αὐτὴ ἡ «ὑπερβολὴ» τῆς χάριτος, πού ἔκανε τὸν Παῦλο νὰ μὴ ἀπεληπίξεται καὶ νὰ μὴ χάνει τὸ θάρρος του, δὲν ἦταν μιὰ μόνιμη ἀναπαυτικὴ «πολυθρόνα». Ὁ Ἀπόστολος –κινδυνεύοντας νὰ κατηγορηθεῖ γιὰ ἔπαρση– εἶχε γράψει στοὺς Κορινθίους στὴν πρώτη ἐπιστολὴ του ὅτι, «ναὶ μὲν ὅ,τι εἶμαι, ἀπὸ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ εἶμαι, ἀλλὰ κι ἐγὼ περισσότερο ἀπὸ ὅλους ἐκοπίασα» (15,10). Χωρὶς ὑπομονή, κόπο, πόνο καὶ θυσιά, πού προσφέρονται ὀλόψυχα καὶ ἐλεύθερα, δὲν μπορεῖ νὰ φθάσει κανεὶς στὴ «ζωοποιὸ νέκρωσι» τοῦ ἑαυτοῦ του. Πρόκειται γιὰ νέκρωσι πού ἀφορᾷ πρῶτα τὰ ἔργα τῆς ἁμαρτίας καὶ τὰ πάθη· συχνά, ὅμως, ἐνέχει καὶ τὸν κίνδυνο τοῦ σωματικοῦ θανάτου· γίνεται ἓνα συνεχές «κρυφτό» μὲ τὸν θάνατο, ὅπου περὶτρανα ἀποκαλύπτεται καὶ δοξάζεται «ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῇ θνητῇ σαρκὶ ἡμῶν».

Φανέρωσι τῆς ἀναστάσιμης ζωῆς

Στοὺς πολλοὺς μιμητὲς τοῦ Ἀποστόλου ἀνήκει καὶ ὁ ὄσιος Ἀβράμιος, πού στάληκε νὰ φωτίσει μιὰ εἰδωλοθρατρικὴ πόλη τῆς Μεσοποταμίας στὰ τέλη τοῦ

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Β' Κορ. δ' 6-15)

Ἡ φανέρωση τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ

Ἀδελφοί, ὁ Θεὸς ὁ εἰπὼν ἐκ σκοτῶν φῶς λάμψαι, ὃς ἔλαμψεν ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν πρὸς φωτισμὸν τῆς γνώσεως τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ ἐν προσώπῳ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐχομεν δὲ τὸν θησαυρὸν τοῦτον ἐν ὀσφρακίνοις σκεύεσιν, ἵνα ἡ ὑπερβολὴ τῆς δυνάμεως ἧ τοῦ Θεοῦ καὶ μὴ ἐξ ἡμῶν, ἐν παντὶ θλιβόμενοι ἀλλ' οὐ στενοχωρούμενοι, ἀπορούμενοι ἀλλ' οὐκ ἐξαπορούμενοι, διωκόμενοι ἀλλ' οὐκ ἐγκαταλειπόμενοι, καταβαλλόμενοι ἀλλ' οὐκ ἀπολλύμενοι, πάντοτε τὴν νέκρωσιν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι περιφέροντες, ἵνα καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι ἡμῶν φανερωθῇ. Ἀεὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ ζῶντες εἰς θάνατον παραδιδόμεθα διὰ Ἰησοῦν, ἵνα καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ φανερωθῇ ἐν τῇ θνητῇ σαρκὶ ἡμῶν. Ὡστε ὁ μὲν θάνατος ἐν ἡμῖν ἐνεργεῖται, ἡ δὲ ζωὴ ἐν ὑμῖν. Ἐχοντες δὲ τὸ αὐτὸ πνεῦμα τῆς πίστεως κατὰ τὸ γεγραμμένον, «ἐπίστευσα, διὸ ἐλάλησα», καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν, διὸ καὶ λαλοῦμεν, εἰδότες ὅτι ὁ ἐγείρας τὸν Κύριον Ἰησοῦν καὶ ἡμᾶς διὰ Ἰησοῦ ἐγερεῖ καὶ παραστήσει σὺν ὑμῖν. Τὰ γὰρ πάντα δι' ὑμᾶς, ἵνα ἡ χάρις πλεονάσῃ διὰ τῶν πλειόνων τὴν εὐχαριστίαν περισσεύσῃ εἰς τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ.

3ου αἰώνα. Ὅσοι εἶχαν ἐπιχειρήσει νὰ ἐργαστοῦν ἐκεῖ ἱεραποστολικά, εἶχαν ἐπιστρέψει ἄπρακτοι καὶ τραυματισμένοι. Ὁ Ἀβράμιος ἔκτισε πρῶτα μιὰ ὠραία ἐκκλησία καὶ ἄρχισε νὰ λειτουργεῖ σ' αὐτήν. Οἱ εἰδωλοπάτες κάτοικοι ἐντυπωσιάστηκαν ἀπὸ τὸν ναό, ἀλλὰ σχεδὸν καθημερινὰ ξυλοκοποῦσαν τὸν Ἅγιο καὶ μερικὲς φορὲς τὸν ἄφηναν μισοπεθαμένο. Ἐπρεπε νὰ ὑπομείνει ὁ Ἅγιος αὐτὸ τὸ μαρτύριο τρία ὀλόκληρα χρόνια, γιὰ νὰ πειθοῦν οἱ «ἐν σκοτει καὶ σκιᾷ θανάτου καθήμενοι» κάτοικοι ὅτι «ἡ υπερβολὴ τῆς δυνάμεως» καὶ τῆς ὑπομονῆς, πού ἐβλεπαν στὸν Ἅγιο, εἶναι τοῦ ἐνός καὶ μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ. Τρία χρόνια ὁ Ἅγιος «περιέφερον τὴν νέκρωσιν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματί του» καὶ ἔτσι περὶτρανα «ἐφανερώθη ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῇ θνητῇ σαρκὶ του».

Ἡ λαμπρότερη φανέρωση τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ ἔγινε μὲ τὴν Ἀνάστασιν του καὶ τὴ νίκη του κατὰ τοῦ θανάτου, μὲ τὴν ὁποία μᾶς χάρισε τὴ δυνατότητα τῆς ἀφθαρσίας τῆς θνητῆς μας σάρκας. Εἶναι ἓνα γεγονός πού ἀποτελεῖ τὸ θεμέλιο τῆς πίστεως ὀφθων τῶν «λαμπαδηδρόμων» τῆς Ἐκκλησίας. Ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἀναστάσιμο Φῶς ἀναψαν τὴ λαμπάδα τους καὶ αὐτὸ τὸ Φῶς ἦταν τὸ κήρυγμά τους καὶ ἡ μαρτυρία τους.

Κράτα τὴ λαμπάδα ἀναμμένη

Γιὰ νὰ ἀνάψει, ὅμως, κάποιος καὶ τὴ δική του λαμπάδα ἀπὸ τὸ Φῶς τῆς Ἀνάστασης τοῦ Χριστοῦ, πρέπει νὰ χάσει τὴν ἐμπιστοσύνη του στὰ κτιστὰ φῶτα «τῆς σοφίας τοῦ αἰῶνος τούτου» καὶ νὰ δεχθεῖ «τὴν μωρίαν» τοῦ ἀποστολικοῦ κηρύγματος· μιὰ «μωρία» ὡστόσο, πού σφραγίστηκε μὲ ποταμούς

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, ὁ Θεός πού εἶπε νά λάμψη φῶς ἀπό τό σκοτάδι, αὐτός ἔλαμψε μέσα μας, διὰ νά φέρῃ εἰς φῶς τὴν γνῶσιν τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἔχομεν δέ τὸν θησαυρὸν αὐτὸν μέσα σέ πλῆθια σκεύη, διὰ νά φανῇ ὅτι τέτοια ὑπερβολικὴ δύναμις εἶναι τοῦ Θεοῦ καὶ δέν προέρχεται ἀπὸ μᾶς. Πιεζόμεθα μέ κάθε τρόπον, ἀλλὰ δέν φθάνομεν σέ ἀδιέξοδον, εὐρισκόμεθα σέ ἀμχανίαν ἀλλ' ὄχι σέ ἀπελπισίαν, διωκόμεθα ἀλλὰ δέν ἐγκαταλειπόμεθα, καταβαλλόμεθα ἀλλὰ δέν κανόμεθα. Πάντοτε φέρομεν εἰς τὸ σῶμά μας τὸν θάνατον τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, διὰ νά φανερωθῇ καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὸ σῶμά μας. Διότι ἐνῶ ζῶμεν παραδιδόμεθα πάντοτε εἰς θάνατον χάριν τοῦ Ἰησοῦ, διὰ νά φανερωθῇ καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὸ θνητὸν μας σῶμα. Ὅστε ὁ μὲν θάνατος συντελεῖται σ' ἐμᾶς, ἀλλ' ἡ ζωὴ σ' ἐσᾶς. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἔχομεν τὸ ἴδιο πνεῦμα τῆς πίστεως σύμφωνα πρὸς ὅ,τι εἶναι γραμμένον, «ἐπίστευσα καὶ διὰ τοῦτο ἐμίλησα», καὶ ἐμεῖς πιστεύομεν, διὰ τοῦτο καὶ μιλάμε, διότι γνωρίζομεν ὅτι ἐκεῖνος πού ἀνέστησε τὸν Κύριον Ἰησοῦν θά ἀναστήσῃ καὶ ἐμᾶς διὰ τοῦ Ἰησοῦ καὶ θά μᾶς στήσῃ μαζί μ' ἐσᾶς ἐνώπιόν του. Ὅλα γίνονται πρὸς χάριν σας, ὥστε καθὼς ἡ χάρις ἐπεκτείνεται εἰς περισσοτέρους, νά προκαλέσῃ πλουσίαν τὴν εὐχαριστίαν πρὸς δόξαν τοῦ Θεοῦ.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

αἵματος ἀποστόλων, μαρτύρων καὶ ὁμολογητῶν. Καὶ γιὰ νά καταλάβει κάποιος ὅτι αὐτὸ τὸ φῶς –ὅπως εἶπε ὁ Ἀπόστολος– ἀποτελεῖ τὸν μεγαλύτερο θησαυρὸ τῆς ζωῆς του, πρέπει νά θεωρήσῃ «στάχτη καὶ κουργιαχτό», κατὰ τὸν ἅγιο Κοσμά τὸν Αἰτωλὸ, ὅλους τοὺς θησαυροὺς τοῦ κόσμου, τοὺς ὁποίους «ὁ σκόρος καὶ ἡ σκουριά τοὺς ἀφανίζουν καὶ οἱ κλέφτες τοὺς κλέβουν».

Αὐτὰ κατάλαβε –ἀνάμεσα σέ ἀμέτρητους ἄλλους– καὶ κάποιος Νικόλαος ἀπὸ τὸ Μέτσοβο, πού ἀπὸ δειλία γιὰ τὴ ζωὴ του εἶχε τουρκέψει· καὶ ξανάναψε τὴ λαμπάδα του ἀπὸ Φῶς τῆς Ἀνάστασης, ὁμολόγησε τὴν πίστη του καὶ μαρτύρησε λιώνοντας ὁ ἴδιος σάν λαμπάδα στὴ φωτιά ὅπου δέχθηκε νά τὸν κάψουν. Τὴν ἁγία κᾶρα του ἀγόρασε ἕνας χριστιανὸς καὶ τὴν ἔκρυψε χτίζοντας τὴν σπὸν τοῖχο τοῦ σπιτιοῦ του. Ὅταν ὅμως τὸ σπίτι ἀλλήλαξε ἰδιοκτητῆ, ὁ νέος ἔνοικος ἀνακάλυψε τὸ ἱερὸ λείψανο παρατηρώντας φῶς κάποια μέρα σπὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ τοίχου. Ἦταν ἡ μέρα τῆς μνήμης τοῦ Ἁγίου, τοῦ ὁποίου τὸ «ὄστράκινο σκεῦος» ἔλαμπε ἀκόμη καὶ μέσα ἀπὸ τὸν τοῖχο «τὸν φωτισμὸν τῆς γνώσεως τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ».

Μέ τίς πρεσβεῖες του, ἅς κάνουμε καὶ τὰ δικά μας «ὄστράκινα σκεύη» δεκτικὰ τοῦ θείου φωτός, ὥστε «ἡ χάρις πληονάζουσα διὰ τῶν πλειόνων, νά περισσεύῃ εἰς τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ».

Ἀρχιμ. Β. Λ.

29 Σεπτεμβρίου 2019: ΚΥΡΙΑΚΗ Β΄ ΛΟΥΚΑ

Κυριακού όσιου († 556). Πετρωνίας μάρτυρος.

Ύμνος: πλ. β΄ – Έωθινόν: Δ΄ – Απόστολος: Β΄ Κορ. δ΄ 6-15 – Ευαγγέλιον: Λκ. ζ΄ 31-36.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 6 Ὀκτωβρίου, Γ΄ Λουκά.

Απόστολος: Β΄ Κορ. ζ΄ 1-10 – Ευαγγέλιον: Λκ. ζ΄ 11-16.

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟ ΥΠΟΨΗΦΙΩΝ ΚΑΤΗΧΗΤΩΝ

Σέ μία περίοδο πολλήπληθών ιδεολογικών, πνευματικών καί κοινωνικών συγχύσεων, ἡ λειτουργία τοῦ Φροντιστηρίου Ὑποψηφίων Κατηχητῶν ἔρχεται νά προσφέρει στούς νέους πού ποθοῦν νά διακονήσουν τήν Ἐκκλησία μέσα ἀπό τό ἔργο τῆς Κατήχησης τῶν παιδιῶν καί τῶν ἐφήβων, τή δυνατότητα νά καταρτιστοῦν πρακτικά ἀλλά καί βιωματικά καί συγχρόνως νά τοῦς καταστήσει μετόχους πρωτίστως ἀνάληψης εὐθυνῶν γιά τήν ἀξιοπίστη μαρτυρία τῆς πίστεως, τῆς λειτουργικῆς ζωῆς καί τοῦ Ευαγγελικοῦ Λόγου.

Ἡ διάρκεια τῶν σπουδῶν εἶναι διετής. Τά μαθήματα τοῦ Α΄ ἔτους πραγματοποιοῦνται κάθε Σάββατο 4:00 ἕως 6:30 μ.μ., καί τοῦ Β΄ ἔτους τήν ἴδια ἡμέρα ἀπό τίς 7:00 ἕως 9:30 μ.μ.

■ Προϋποθέσεις:

Γίνονται δεκτοί σπουδαστές καί τῶν δύο φύλων, ἡλικίας 18 - 40 ἐτῶν, ἀφοῦ προσκομίσουν: α. Ἀποδεικτικό σπουδῶν (τουλάχιστον Ἀπολυτήριο Λυκείου), καί β. μία πρόσφατη φωτογραφία.

■ Γιά περισσότερες πληροφορίες οἱ ἐνδιαφερόμενοι μποροῦν νά ἀπευθύνονται: α. στό Γραφεῖο Κατηχέσεως καί Νεότητος τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, τηλ. 210 7272347-348 (καθημερινά 8 π.μ.-2 μ.μ. ἐκτός Σαββάτου καί Κυριακῆς) β. στό ἠλεκτρονικό ταχυδρομεῖο: katixisi@apostoliki-diakonia.gr καί γ. νά λαμβάνουν πληροφορίες στήν ἰστοσελίδα τοῦ Ὄργανισμοῦ, www.apostoliki-diakonia.gr στήν ἐνότητα *Ποιοί εἴμαστε – Τομέας Κατηχέσεως καί Ὁρθοδόξου Μαρτυρίας*.

Παρακολουθήστε τό Πρόγραμμα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (www.ecclesia.gr)

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶν 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὄλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr